

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

108. szám.

Pest, julius 19. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

**Előfizethetnek csak a kiadónak országos-
ton Kunzevalder háiban, vidéken a k. posta-
hivatalnál.**

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Buda-
pesten házhozhordással 5 ft. Vidékre pos-
tán horitékban 6 ft.

Évnyegyre Budapesten 2 ft. 30 kr.
vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben,
s a hónap első napjától számítva 1 forint-
jával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábeoszt
sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p.
fizetetik.

Pest, jul. 19.

Felséges kis viczecke történt. Olyan, minő
még az europai parlamentek történetében soha
sem fordult elő.

A ház nagy teketóriával eloszlik kilencz osz-
tlyra, hol a trónbeszédre adandó válaszlól nagy-
ban vitáznak, a kilencz osztály külön-külön két
megbízottat nevez ki, kik össze ülve megcomponál-
ják a válaszfeliratot.

És ez ment a maga randén, a bizottság na-
pokon átdolgozott, kihallgatta a ministereket,
meghánnya vetette a felirat minden szavát, min-
den betűjét.

A doctum opus kinyomatik, szétosztatik, tár-
gyalására e mai szent nap kitűzetik.

És tegnap este a pártok jobbról balról kinyi-
lkoztatták, hogy az most sem istennek sem
embernek nem kell.

Ilyen galuskát még a világ parlamentjének
egy commissiója sem nyelt el.

Guizoték, előbb meghaltak volna, mint sem a
commissio szerkesztésében az oppositionnak csak
egy betűt is engedtek volna.

Itt it nálunk a commissio redactioját fel sem
veszik, hanem azt mondják, conferentziásgassunk,
még onban róla pártonként, s majd esután szól-
junk.

A válaszfelirat ellen két fő kifogás van.

Először, a szolgáló alázatos stylus.

Másodszor az olasz dolgok.

Azt mondják, hogy azok, kiknek leginkább áll,
hogy valami e honban történjék, egy magasb
helyről arra volnának engagirozva, hogy a ma-
gyar az olasz szabadság ellen katonát adjon,
azon ígéret mellett, hogy aztán a horvát lázadás
le fogja csendesülni.

Oh politica! A magyar győzze le az olasz-
kat, hogy aztán a német győzze le nekünk a hor-
vátokat.

De bizony végezze el mindenki maga a saját
dolgát.

És arról ne is szóljunk, minő botrány volna,
ha mi, midőn Európában aüfroltatjuk magunkat
azzal kezdjük, hogy ama szép hazába az öldöklés
és gyujtogatás vandál zászlóját újra bevagyjuk.

Vérrel szerzett szabadság, ez táblabírópárt!
— nem olyan, mint a miénk, melyet Posonyban
dictioval Pesten esernyővel vittünk ki.

Olaszországban marczius óta úgy a menydörög
nálunk csak bizalom szavazás és úrnapi kirukko-
lás van.

Ha mi beavatkozunk, Európának joga lesz min-
ket a barbar népek sorába, azok közé, kiktől a cí-
vilisatiót is kell féltetni, oda iktatni.

Minő desperatus nép akad itt egy pár a ma-
gyarok közt.

Mi az olaszokat akarjuk az osztráknak vissza-
hodítani, aztán magunk egy órára sem vagyunk
biztosítva. Igazi paprika Jancsi politioai volna —
csak úgy ugrunk, jobbra balra, s viczkándozunk.

És — midőn éjszak és kelet ellenében a nyu-
got szabad népeinek testvéri karában kellene
sympatiákat keresnünk, legelőször is azon
kezdjük, hogy Europa legszebb földére egy
otromba berohanást kezdünk.

Háboruba kevejük magunkat a szabadelvű
Európával.

Ha ezt tesszük, nem érdemeljük meg, hogy
éljünk.

Aztán álljon elő azon nyomoru gondolkozásu
ember, ki azt hiszi, hogy má az olaszokat meg-
tudánk győzni.

Bizony ott hagyná az a néhány ezer magyar
a foga fehéret?

És minő harcz lenne ez? — Tán azt gondol-
juk, hogy Olaszország olyan, mint a Hortobágy,
hol az ember akadály nélkül halad s hol még em-
bert sem látunk.

Olaszországot vissza foglalni akarni annyi, mint
ostrommal bevenni minden házat.

A visszafoglalás, a legirózatosb vérontásokkal
mehetne csak végbe. Irtó háborút kellene visel-
nünk. Negyvenezer magyar, husz millio olasz ellen!

Fogdj meg az orrod táblabíró és vigyáz, hogy
még elméd illy eszeveszetéseken kalandozik a
réczok életed alól a gyékenyt ki ne rántásák.

És a válasz feliratba az olasz háborura czél-
zás van.

Veres ónat ezen néhány áruó sorra, s aztán
az egészet ténre.

Beszéljünk úgy mint egy ifju nemzethez illik.

A minoritás emberei a miket mi itt előhoztunk
még bővebben előhozogathatták — és így történt
hogy a minoritás a nagy többséget eredeti szán-
dékától elvonzotta.

Egyszer olvasóinknak egy conferenzia vi-
táit adtuk. — Ott volt az első kísérlet. Itt van a
második.

A kis minoritás leverte a nagy tömeget.

Az a ki a parlamentariz életel ismeri, az ilyen
comedian lélek szakadástig nevetget.

Mindenek után egy kis tréfát. Tegnap este
holmi ministerialis titoknokok és fogalmazók, s
olyanok, kik azzá szeretnének lenni, csak nem só-
bálványá váltostak, annyira bámulták felirat szer-
kezetének dícsőséges szépségét, és magasztos-
ságát. — Idd közben lapjaink megjelentével ezen

emberek a válaszfeliratot illető tegnapi sorain-
kat kezdték gunynyal, haraggal és szidalmakkal
illetni, azt mondták, hogy lázítottok vagyunk, hogy
minden ok nélkül csak szenvedélyből, s csak
azért, hogy olvasóink szaporodjanak, azért oppo-
náltunk. —

Az olvasó elképzelheti, mint kopott felhírte-
lenében ezen száfjhosók állnak, midőn este tíz óra
körül a hir szerte megyen a városban, hogy az ad-
resse javaslat senkinek sem kell!

A mi örömünk határtalan volt, nem a gyerme-
kes rechthaberey viszketege miatt, hanem mert
a dolgok új helyzetében reményünk van, hogy
az új szerkezet olyan lesz, a millyen egy szabad
nemzet méltóságával összefér.

Örvendünk, mert azok, kik a magyar nemzet
nevében Europa előtt úgy akartak fellépni, mint
ha mi még most is a porban csuszás szolgálai ké-
jében tetrengenénk, hogy azon néhány kolompos
egyén oly szegyeteljes minoritásban maradt,
hogy sem jobbról, sem balról nem pártoltattott.

Ezen esemény a legfelségesebb bizonyítvány
arra, hogy a ministerialis párt nincs magával tisz-
tában. Hogy azon compactnak látszó tömegben a
ministerek politicáját nem igen ismerik.

Sohan pártolják a ministeriumot, mert azt hisz-
zik, hogy a ministerium az ország függetlenété-
lében most is oly tisztán nemzetiesen szabad elvű-
ek, a másik rész pedig pártolja, mert azt hiszi, hogy
ezen ministeriumnak már most azután hogy kor-
mányra jutott, s a hivatali konczokat táblabíró
pajtásainak elosztogatta, végre megjött az esze,
és nem lesz olyan liberalis.

Oh de gyönyörűséges kis többség — az a

ministerialis párt, hanem, ha illetően képen vannak ezen emberek egybe smoringolva, el lehet rólok mondani:

Male parta, male dilabuntur.

Julius 19. reggel 10 órakor.

Ülés a képviselők házában.

Ma ismét egy felvonásos vigjáték adatott. Nehogy azonban a finető közönség a sovány élvezeten morogjon, a vigjáték után még egy kis mulató egyveleg is adatott.

A vigjátékokskában követigazolási jelenetek fordultak elő.

A jegyzőkönyvben egy vármegyéről levén szó, azon megye egész táblabírói gondatlansággal Bánátnak nevezetett.

Jól megválasztotta a ház jegyzőt, midőn a kakasüllőre oly embert tett fel, ki a magyar históriát csak addig ismeri, midőn még a három délekeleti megye banatus volt.

Egy hunyadi követ, minthogy választói előtt megesküdt, hogy az ország sarkalatos törvényének megtartására fog szavazni, az illető osztálytól visszaküldetni javasoltatott.

A ház azt határozta, hogy a kérdéses és képviselő-harmincz nap alatt küldői előtt eskü tétele alól mentesse fel magát.

A dolog a maga rendén van, a mandát impératifek kora lejárt, azonban curiosusok vagyunk rá mint mondanak majd otthon Munsydon a vasikalapos táblabírák, ha a követ haza megyen s arra kéri küldőit engedjék meg, hogy az ország sarkalatos törvényeit is megszeghesse.

Bizony bolond helyzet egy kicsit a mi állapotunk. —

Irinyi József keményen kelt ki a választás ellen s kimondta, hogy az ki megesküszik, hogy az ország sarkalatos törvénye ellen nem fog szavazni, követ nem lehet.

Eötvös József a szóló beszédén hajszája felborzongásaig megbotráncozott, — mi pedig azon botráncoztunk meg, hogy Eötvös megbotráncozott: ám tessék a cultus urnak újra megbotráncozni azon, hogy mi az ő megbotráncozásán botráncoztunk meg.

Mintha bizony Magyarország nem jöhetne oly helyzetbe, hogy sarkalatos törvényeinek legsarkalatosbját is megsemmisítse.

Igaza volt Jókainak, midőn a táblabírókra azt a viczett csinálta, hogy miután a magyaroknak ezen kanaanból, kitették szürét, s a Saharán összegyülekeztek, egyedüli vigasztalásuk volt, hogy a sanctio pragmaticát híven megtartották.

Csak abban hibázott, hogy ezen hiv táblabírók vezetőjének Bárány Ágoston kedves galambunkat tette.

Pedig aligha nem azon csendes jó fiúnak jut e szerep, ki, midőn ma a ministeri székben, ajtatosan ott ülne, lelkében megbotráncozott, s ha nem restelte volna kezét jó meleg zsebéből kihuzni, a felségsértő szavak hallatára magára keresztet is vetett volna.

Ezután szóba jött az országos költség vetési törvény javaslat.

A pénzügyminister előadá, hogy a választófelirat után az egész javaslatot a ház elébe fogja terjeszteni.

Némelyek, visszaemlékezve a régi jó időkre azt akarták, hogy az adójánlás az ülés végére halasztassék.

Tanuljunk a francziáktól. Itt az a szokás, hogy a ministerium a költségvetést az ülés első napjaiban előterjeszti. Az osztályok, vagy ha tetszik, a ház maga nevezi ki a commissiot, hova e javaslat vizsgálatra kerül.

A commissio sokszor öt hónapig is együtt ül mig minden egyes pontra határozatot hoz, kiballgatja a ministereket, levonásokat, vagy hozzáadásokat javasol, mig a tervvel készen van s azt beadja.

Az eddigi kamarák rendszeren két hét alatt aztán a tervet átvizsgálták, felette határozatot hoztak.

Igy magyarázható meg, hogy Franciaországban a kiadási budget csak az ülés végén a bevétel pedig az ülés utolsó két három napjain vétezik fel.

A mi kis budgetünknek nem kellend ennyi idő. —

Rendkívüli helyzetünkben pedig fassunk lóhalálában is keresztül rajta.

Kubinyi Ferencz a hadügyministert a Ludovicum ügyében interpellálta.

Mészáros kielégítőleg válaszolt. A hadügyi tárczát illető költségvetésben a kormány az intézetre 100,000 ft. kér, a legközelebbi iskolai évben az intézet folyamathoz fog tétetni: (Hosszas éljen, mihez mi a mienket is, itt hol a mi térünk van, hozzá adjuk.)

Deák Ferencz hivatalosan kinyilatkoztalja, hogy a ministerium a feudális viszonyok megszüntetése tárgyában a még hátra levő teendők iránt még az ülésben fog javaslatot előterjeszteni.

Szülő dësma, regale stb. †

Átkozott erős argumentumokkal léphetett fel az az ötven radical követ, hogy azok, kik az ülések elején az effélékről hallani sem akartak, hirtelenében megtérnek.

A dolog szép, az érdem Nyári Pálé. —

Czáfolat a n.-bányai kerület követválasztása iránt tett ferde s hivtellen tudósításokra:

Minekutánna a P. H. egyik számában az állana: mintha Kovács Lajosnak a n.-bányai kerületben követté lett választása disszel s egyhangu közfelkiáltással történt volna; s ismét a P. H. egyik másik számában az: mintha Orosz György román lelkész látván egy kis (? hm!) részén álló oláh néptömegnek az ellenpárt melletti kisebbségét, mindgyárt a választás, (vagy inkább helyesben: mindgyárt a hohérlás) kezdetén egészen vissza lépett, el nem mulasztathjuk, hogy az illy ferde s álortczás tudósításokat következő hiv, s őszinte közleményünkkel rendre hozzuk; ugyan azért:

N. Bánya jun. 15.

Nem remélt jelenetnek valánk szemtanui. A követválasztás (?) 9 árútlának vérebe került. Két pártra volt feloszolva a kerület. Szinte 17 helység a szinýváralljai óhitü lelkészt Orosz Györgyöt tüzte ki követül, Felső és N. Bánya városok pedig néhány helységekkel Kovács Lajost.

Mind a két részről erőlyes intézkedések történtek a választók pontos bevitelén.

Reggeli 9—10 óra közt a n. bányai piatz egy harmadát már ellepték O. G. választói nemzeti lobogók alatt vigan harsogtatva leendő követöknek nevét. N. és Felső Bánya városok sem mulasztottak el semmit, mit tervök kivitele végett, törvénytelennek bár, de jónak lenni láttak.

Ugyan is: N. Bánya városa már jókor reggel nemzeti őrseregét, mely szemmérték után mintegy 300-ra mehetett, fegyverbe állította, s iszonyu dobolás s csörtetés közt ada jelt választóinak, kiknek egyébiránt már a választás előtti napon 2 p. ft. büntetés terhe alatt tiltva volt a honmaradás a megjelenésre; megjelentek. De számuk a folytonosan növekedett O. G. párté mellett mintegy elenyészvén, ágítatiohoz nam mertek kezdeni Felső Bányára várakoztak. Fél tizenegyre megjöttek a felső bányaiak. A lovas nemzetőség ló hátón s kivont kardokkal; köztük mintegy 12-en betyárosan öltözve.

S ekkor elkezdődött az ágítatio. Először is O. G. a k. pártiak által a lelépésre nógattatott. S mig némelyek azon fenyegetődzéssel áhottak elő: miszerint ha O. G. a részén levő többség által képviselőül meg is választatnék, mihelyest Pestre érkezend, fej nélkül maradand, mások a néhány perczek mulva bekövetkező vérontást jósolgatók. Mindezek azonban csak O. G. föltételébeni szilárdítására szolgálván, hű választói által „szavazást” kiáltatott. De ez a K. pártnak nem tetszett, fölfegyverkezve lévén, kardvágással akarta megoldozni a gorduisi csomót; mely szándokáról a K. pártnak O. G. értesítettvén leghivebb barátjainak részint kérelmei részint unszolásaira azon okból: „ha hű választóinak élete kedves előtte” a lelépésre elhatározá magát; mielőtt azonban kérészakkolt akaratát bizodalmas s hű választóival tudathatta volna, a betyárosan öltözött s ló hátón ülő K. partiak által, fegverzetlen, s az 1847 és 1848-iki 5. t. cz. 40 §-sa értelméhc képest csak egy nádszályni páczáskával sem bíró népe megrohantatván iszonyu karddöfések, vágások szurások, s lótaposásoknak lön martalékává. Kilenccz áztatta polgári vérével a n. bányai piaczat. Öld az „istenét” az oláhnak, harsogott a vérszomjúhozó szó.

Mi más egyéb történt többekkel, — tilt a szerénység olmondani. — Elég legyen anny, hogy mind ez megtörtént, még pedig a csupa szabadság, — egyenlőség, s testvériség szeretetéből. És kik által? — a közbátorság, csend, személy, és vagyon biztosítására földállított némely felső és n. bányai nemzeti őrsereg egyénéi által. — És kinek szemei látára? s ha az ur isten csodálatosan e pereben meg nem süketíté — fülei hallatára? a választásnál a jó rend föntartása végett a fölyebb említett 5. t. cz. 42 §-sa értelmében kirendelt elnöknek szemelátára s fülei hallatára!!! — — Azért éljen a szabadság! egyenlőség s testvériség! de mi képviselőt többé sem

Nagy- sem Felső-Bányán választani nem fogunk, mert mi e honnak a szó teljes értelmében békes polgárai lenni kívánván, — Csenger és Tyúkodnak illy úton nyert babérait arany szabadságunk szép virágai között tűzni nem akarjuk.

Többen.

Mákvirágok.

— Biztos kulföböl állíthatjuk, hogy a tegnapi catastrophát illetőleg a Patriot kisüté, miképp az egész leszakadás kicsinált dolog volt, melly alatt a — reactio — brrrr — keze dolgozik, s — mint mondják — holnapi számában követelni fogja, hogy „Wir müssen sie heute noch alle hängen sehen.“ (Lásd a pünkösdhétfői Patriotot.)

A lánczhió építési igazgatóság mai lapunk hírdetési közt a közönség megnyugtatóra nyilvánítja, mikép a tegnapi eseményt illetőleg eddigelő semmi bebizonnyult életvesztésről nem értesült. Mi részünkről hasonló kötelességünknek tartjuk, mind a közönség mind pedig a lánczhió építési igazgatóság megnyugtatót azzal is erősíteni, miszerint eddigelő még nálunk sem jelentette magát senki, hogy a Dunába fullt volna.

— Hiteles forrásból írhatjuk, hogy egy a lezuhanat láncz által öszverombolt hidon volt hiperministerialis egyönnék, ki tegnap reggel a minis-terelnöktől, bizonyos kérelmére nézve, tagadó választ kapott — a borzasztó megrázkodtatás minden ministerium iránti bizalmát kirázá lelkének elkopott lyukas zsebéből.

— Sokan beszélnek, hogy a láncz lezuhanása által okozott borzasztó ropogásnak hallatára, a Lipotvárosi 226-ik számú háznak egyik ablakából egy nagy férfiú nézett ki, illir színű atillában, schwarzgelb cocardával és charle X frizurában.

— A lezuhanásnál Széchényi minister is jelen volt, s — mint mondják, sőt biztosan tudjuk — azon bosszankodott leginkább, mikép a Marcius 15-kének bezzeg ismét leszen anyagja a kikelésre. A nemes gróf nagyon csalatkozik, ha azt véli, hogy a Marcius — mert néha a nymbust és táblabíró méltóságot is tréfa és gonytárgyává teszi — országos ügyeket kicsiny szerűsködés és privát malitiának rendel alá. A tegnapi esemény olly valami volt, melly hasonzerű óriási építményeknél már más helyeken, és többször is megtörtént, s ezért egy közhasznu vállalat hitelét és népszerűségét, ugy az építész ügyességét, bár milykevésés is kétségbe hozni vagy gyanusítani józan embernek eszébe nem juthat. — E nyilatkozatunk ugyan nem a mákvirágok közé tartoznék, de mi csak azért tettük ide, mert a minister ur azon érintett észrevétele amártziust illetőleg, valódi győnyörűségés mákvirág illatu.

Csernátóni.

Szerkesztő.

Miért kelki a fiatalág a karzat ellen, hisz szép intézkedés ez.

A vidékinek kényelem s alkalom nyujtatik nemzeti gyűlésünk ha bár egyszeri látogatására is, nők, kik nem őrizhetik a közkarzat ajtaját, 8-tól 10-ig, elmennék az elnökhöz, — hisz ott mindenki kap jegyet ez által a nyilvánosságon csorba nem történik. Így vélekedtem én is s elementem ma 1848-ik évi július 19-én. Pázmándi elnök ő nagyságához bona fide félnyolcz órákor reggel.

De az ajtó zárva vala.

Am első szobában hölgyek és férfiak állottak, lehetünk vagy ötvenen és várakoztunk vala félnyolczig, azután pedig nyolcztól félkilenczig.

De az ajtó zárva maradt.

Félkilenczre eljön az elnök úr inasa, és szeretetre méltó náiv-szókkal hirdeti az improvisált assembléenek, hogy ő nagysága ráparancsolá hogy 9-ig még az ajtót se eressze be.

Jól van, ha ő nagysága ajtót se bocsátja be, mi is várakozhatunk 9-ig ha már egy órát vesztettünk s hijába, vesztünk hozzá még egy felet is, — annál inkább mivel nemes szerencsénk ő nagyságának apja lenni, végre egy negyed 10-re felnyilik a paradicsom ajtaja, s a legény nagy ünnepélyesen hirdeté, az unatkozott s bele mélykedett expektatoriumnak: hogy ma senki jegyet nem kaphat mivel tegnap már 45 osztottak, s ez szeriánt zsufolva less a karzat — képelem hogy uszik az a 45 szerencsés a karzaton. —

Ez vala első s utolsó Pázmándy elnök úrkozi majd két óráig tartó kirándulásom szomorú eredménye. —

Mármarosról.

A Kossuth hirlap 12-ik száma szeriánt B. Szolnok egy főispányos Dragomér, az oláhláposi lelkész — mint láztét — befogatta.

Oláhlápos Mármaros vármegye Batiza és Sajópolyána nevű helységeivel hátáros városjait a mármarosi oláhok legörömbösebb látogatják.

Az elfogott Dragomér, mármarosi Dragomér-falvai származású. Ki a mármarosi oláh papokkal mindég szoros ismeretségben és barátságban élt. —

Ezen felül eszesnek s társai között nagy befolyással bírónak tartatik. Hihető tehát hogy a lázadás — mellynek zászlaját ki merte tűzni, s mellyért vele már a Fodorházi pap is befogott komolyabb következményeket is szülhet.

És ime a szomszéd mármaros még mindég főispán nélkül van. —

E hivatal betöltetlen hagyásával akarván a ministerium G. Vay ő excellentiájának elégtételt adni a parasztot hidegségért — mellyel Mármaros gróf személye új álarczába visszakerült Herrmanját fogadni merte. —

Ka ez így van — csak ki vele, hadd sígásunk ezen ujabb kegyes leereszkedéséért ő excellentiájának köszönetünket a régi szokás szeriánt jegyzőkönyvbe íktatni, s aztán midőn a lázadás

megyénkben is kiűtött — nehogy ő excellentiája legkisebbé is compromittáltassék — egy fizetés-telen főispánt kérni — ezt tán csak megnyerjük. Szigeti.

Buda, július 19.

Szerkesztő!

Egy kis újságot akarok önnek mondani.

Tegnap közgyűlésünk volt a város házánál. A kapások, — akarám mondani — képviselők, gyülekeztek lassanként. Közénk jött két Zeitungschreiber is, budai nyelven szólván, s egyikök egy szöglet asztalnál, másik a pad végén foglalt helyet. Az egyik Oeconon Naum volt, szerkesztője „Das junge Ungarn“-nak; másik Szathmáry Károly, Kossuth hirlapja feuilletonistája.

A gyűlés elkezdődött. A két író jegyezgetett. Egyszer egy vén kapás megrohanja Szathmáryt, s kérdi tőle, képviselő az ur? Ha nem az hagyja el a helyet, mert itt csak nekünk áll szabadságunkban ülni.

Az ifju feuilletonista elhagyta székét, és helyére öreg kapások ültek.

De ez talán még sincs rendén, hogy a hírlapi tudósítót gorombán kiutasítsa valaki, neki itt helye van. Mondá Micsinyei főjegyző.

Majd ha rendezve leszünk. Felelé félvállról Andorfi hauptmann ur, ki nem sokára kozák hetmannak is beillik.

A gyűlés tovább folyt.

Idő mulva megjelent Peregrinyi Elek, az ismeretes nevelő és író, s nem tudva semmit a történetkről, szépen letelepedett egy padra.

És fölállott vitéz kapitányunk, der herr von Andorfi, megrántá két közével frakkja elejét, hosszú nyakát egyenesre igazította, s még hosszabb ujjával Peregrinyire mutatván, megszólalt illetéknépen:

Már az előbb egy urnak, kit ismerni szerencsém nincs — (pedig azon urat Andorfi ur Pöszonyban igen is ösmerte, hja, de akkor ő még csak karzathós volt, most pedig már hauptmán, s honores mutánt moros! —) ki adtuk az utat, én azt akarom hogy egyenlőség elve mindenkire alkalmaztassék, annál fogva kívánom hogy Peregrinyi ur is takarodjék innen.

A derék polgármester hiába szólalt fel a gombaság ellen, a tömeg lezugta és utóljára lön veszekedés és czivakodás, minét földalatti cspaszékekben s legalljash lebujokban is hiába keresünk.

Káromkodtak, ostobának, bolondnak nevezék egymást (s köztünk legyen mondva, ennyi igazságot soha sem mondtak egymásnak —) mig végre nemzetörség behozatásával fenyegette őket a polgármester, utóbb pedig nehogy csakugyan erre kerüljön a sor, elozlatá a felbőszült tömeget.

És ezen kravallnak azért kelle történni, mert a kapásokból álló képviselő testület, nem akarja szenvedni, hogy közöttök nem képviselők is megjelenhessenek.

Hol vagy oh nyilvánosság?

Hát nem csókolni való fiúk ezek a budai spieszpürgerek?

Csak onnyit akartam önnek mondani, hogy ismerjen bennünket! — Hódvilág.

H I R D E T É S E K.

H I R D E T É S.

A budapestiláncz hid építési igazgatóság ezennel tudatja a tisztelt közönség megnyugtatóására, hogy azon szerencsétlen esemény, melly tegnap este fél nyolcz órakora láncz leereszkedéséből történt, egyedül a felvonó gépezet olly karikájának megrepedéséből következett, melly már tizenegyszer a többi lánczrész felvonásánál a gyöngeség minden jelensége nélkül biztosan használtatott. — Bővebb tudósítást az igazgatóság közelebről adand, addig áldja a gondviselést, hogy eddig bebizonyult életvesztésről nem értesítetett.

Kelt Pesten jul. 19. 1848.

Hartleben K. A. könyvárusnál.

Pesten vácz-utca 437 sz.

Épen most jelent meg és kapható:

S Z Ó Z A T

az egyházi reform ügyében.

Irtá

Szerencsepataki János.

1848. 8-rét csinos borítékban 20 kr.

Az előző vizsgálat által elnyomott, s most Lipséből megkerült

„Országgyűlés 1847“

czimű röpirat,

jul. 17-én jövő hétfőn,

Hekenaszt könyvárusnál kapható lesz.

Ára 10. kr.

Pesten Geibel Károly,

udvari könyvárusnál megjelent és kapható:

a főméltóságú királyi

Főtörvényszékeken

1847-ben váltó és csődügyekben

hozott nevezetes bírói határozatoknak

gyűjteménye.

Kiadja

Kriebel Tiv.

köz- és váltótörv. ügyvéd.

1848. füzve 24 p. kr.

Hirdetmény

Országgyűlési szállások iránt.

Köszönetet mondok Pest város lakóinak azon szives készségükért mellyel üres vagy nélkülözhető lakrészeiket országgyűlési szállásul beiraták, — úgy hogy az ajánlott szállások száma jóval fölzé a szükséget —

De egyszersmind figyelmeztetem őket; hogy a melly szállásokba eddig országgyűlési tag nem költözött, azon szállásokat tovább ne tartsák függőbe, hanem velök tetszésök szerint rendelkezzenek.

Végre, — ha az országgyűlési szállásokra nézve bármi utólagos kérdések merülnének föl a felek közt: mind azon kérdésekre nézve a felek királyi főlovászmester gr. Battyáni Imre ur ő nagyméltóságához forduljanak, kinek törvényes hatósága az 1844: 11 törv: 17. §-ban továbbá is fel van tartva. —

Van pedig a főlovászmesteri iroda a volt német színház épület 1-ső emeletében, — a nagy hid utcára színházterre néző szögleten.

Pest jul, 18. 1848.

Farkas János m. k.

országgyűlési szállások rendezésével megbizott ministeri tanácsos.

Jelentés.

Az esztergomi takarékpénztári társulat részéről, 1848-ik évi julius hó 24-dik napján, d.e. 9 órakor a szabad királyi városház teremében, rendkívüli közgyűlés fog tartatni. Mellynek fő tárgya Manily György részvényes tag által az igazságügyi ministerium előtt támasztott panasznak elintézése leend: miszerint az 1848-ik évi majus 27-én tartott rendkívüli közgyűlésen jelen volt részvényesek, honvédelmi segedelemkép a társulat pénztárából 500. e. ft. ajándékot és 2000 e. ft. kölcsönt utalványoztak a haza oltárára. Mírről az illető részvényesek ezennel hivatalosan értesítetnek.

Birkés Endre
társulati jegyző.

Magyar központi vasút.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek egálább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 órak.
” ”	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
” ”	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokból Pestre.	Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.
” ”	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
” ”	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Váczfelé	reggel 6 óra 30 percz.
” ”	délután 2 óra 30 ”
” ”	” 5 ” 30 ”
Váczról Pestfelé	reggel 8 órakor
” ”	délután 4 ”
” ”	” 7 ”

A magyar középponti vasút igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felölös szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.